

הנהג. "אלי או אליך?" שואלת הכחורה. "אליך," עונה הלוקח. "אז לממבו."

... אלה שלא יכולים להרשות לעצמם את מוגי'הנערה'הבודדת ואפילו לא את ה' שרות'הסדיר, מוכרחים להסתפק בשרות האוטובוסים בקו העירוני מס' 2. האוטובוס מביא אותם למקום תוך רבע שעה. את הצפייה לאוטובוס מנצימה אחת האטרקציות של מעברת'ממבו — רחל המשוגעת. אשה נמוכת'קומה, עגלגלה, בעלת חספורת קצרה ופנים אויליים. עבור עשרים אגורות היא מוכנה לרקוד, לשיר שירים תימניים או לנשוך את העוברים ושבים. הכל תלוי בהומנה.

הקהל שבתחנה, פרט לדיירי מעברה אח' דים, מורכב ברובו מחיילים. מעברת'ממבו מציעה מבחר גדול: לחסרי האמצעים עובדת

על מעברת'ממבו אפשר לספר הרבה מאוד ואפשר לספר מעט מאוד. עונה הוקן באופן דיפלומאטי. "אני אסביר לך מדוע אפשר לספר מעט מאוד. כי אני כבר בן 67 ויש לי שבעה ילדים. הילדים מוכרחים לאכול. ואני לא יכול להרשות לעצמי לשכב באיזה שובל צדדי עם סכין בגב, כי הילדים ימותו ברעב. אתה מבין?"

הלוקח מבין. הוא הבין זאת עוד לפני שבא למעברת'ממבו בלילה. הוא הבין זאת כאשר בא לראשונה למעברת'חצרים ביום, ואישה'סוכנות במקום הצביע על כמה צריי פים סגורים ואמר: "זה שם!"

הלוקח הבין זאת שוב בבאר'שבע, כאשר לשאלה בלתי והירה קיבל את התשובה: "תזהר. שאלה על ממבו זה סיכון. סיכון רציני."

מעברת'החצרים קיימת כבר שבע שנים. מעברת'ממבו קיימת בתוכה בערך ארבע

יוב. בענן אבק חוצה את הרחוב הראשי נידת המשטרה. באור היום המשטרה היא אורחת קבע במעברה. היא מופיעה תמיד כשמגיעים עולים.

היום הגיעו ארבעה משפחות. בעזרת ה' משטרה הורידו אותם מהמכוניות ומסלטי' הם הועמסו על עגלה שתובילים עד לצריף המיועד.

משפחת עולים: הגבר בכומתה, האשה בעלת אף שקוע של נפגעת סיפליס. טיביס חנים כחצי תריסר ילדים, בני חולי'סיפליס אשר נגזר עליהם פיגור שכלי מהרגע בו נולדו.

עוד משפחת עולים. תעודת עולה מס. 6/826136. אבי'המשפחה נולד ב'1896. האם ב'1928. שבעה ילדים. הצעיר בן שנה'וחצי. האשה בהריון. שבעים ואפילו שמונים אחוז של דיירי מעברת חצרים הם מקרים

עם הלקות, רץ בכיוון הקול. מוגי'ת חדשה הגיעה. צ'ארלי מקבל את האורחים.

★ ★ ★

יוב.

"וירגיניה, וירגיניה ו וירגיניה! עמדי בשקט. האדון רוצה רק לצלם אותך." וירגיניה היא אותה ילדה בת השש, אשר משך חדשים רבים היתה כבולה בשרשרת. אמה, שרה פרץ, הביאה אותה למעברה, וליעקוב פרץ, לפני חמש שנים. היא נולדה לה מנשואיה לערבי סחיפה. על צואר הילדה ניכרים בברור סימני מכות חדשים.

היא ילדה רעה — רעה מאוד, אומרת שרה. "הגבר בא מהעבודה, הוא מוכרח לנוח והיא מפריעה. אני לא אשה כמו אח' רות. אם הגבר לא נותן לי כסף אני שות' קת. הוא מרביץ לי — אני שותקת. תראה, היא פותחת את הארון בו תלויה שמלה בודדת עשויה בד כותנה. אין לי כלום."

לארון, במשך שנה — מבלי שאיש ידע על כך. כי היא חיה בג'ונגל ששמו

מעברת ממבו!

בכל ערב פרוצה זקנה הלוקחת שתי לירות ללוקח. לפני הפיחות דרשה לירה וחצי. אבל עכשיו הכל התייקר. אף אח' לא קורא לה בשם, אבל יש לה כנוי כבוד: "זונת הטוראים של חטיבת הדרום."

★ ★ ★

יוב.

ביום חמיסין בתל'אביב קשה לנשום. חמ' סין בבאר'שבע הוא כמעט בלתי נסבל. חמ' סין במעברת'חצרים הוא גיהנום. מהרחוב הלוהט נכנסה לחנות המכולת אשה שאחזה את ילדה בידה. הילדה — בת שלוש, לכל היותר. האשה מבקשת בקבוק גדול. משך דקות אחדות היא עומדת על המקח, משלמת לבסוף חמשי'עשרה אג'רות.

האשה מהססת רגע, בולעת את לירה ומור'טרת את המבוקש לילדה. הקטנה שותה בצמא והאס מתכלת בתשומת'לב בבקבוק. כאשר כמות המשקה פוחתת עד לחצי היא חוספת את הבקבוק מידי הילדה ומצמידה אותו לפיה. עתה מלווה הקטנה בניניה את המשקה ההולך ואוזל בבקבוק. כאשר התי' רוקן הבקבוק לחבוסין החלה הילדה לבכות.

★ ★ ★

לידה.

המוניות מביאות את האורחים ישר לחלק הדרומי של המעברה, שם כבר מחכים להם אנשי המודיעין הפנימי. מן האוטובוס יש ללכת עזר ככרת'דרך ניכרת בין הצריפים החשוכים. מעברת'חצרים של שעות היום — ישנה עתה מאחרי דלתות סגורות. מעב'רת'ממבו — מתעוררת לחיים.

בין הצריפים, בחלק הדרומי, חנות'מכוני'לת. למרות שהשעה כבר מאוחרת — לא סוגר בעל המכולת את עסקו. הוא מושיט ללוקח את בקבוק'המיץ המבוקש ומסיר לעצמו את הפקק מעל בקבוק בירה. הוא מחכה בשתיקה. לבסוף נמאס לו והוא מחייך באדיבות. הוא לא טעה. הלוקח הוא לקוח ממש. הוא שואל לכתובת. בעל ה' מכולת פותח את המחברת המיוחדת ומציע באדיבות: "אתה יכול ללכת עכשיו לצריף 117 או ל'214. אבל אני מציע לך ל'214. יש שם פולניה גינגי'ת. חתיכה צ'ולמית." בעל המכולת הוקן מלקק את שפתיו בהנאה של ממש ומחייך חיוך רחב. אבל כעבור רגע הוא מפסיק. כי הלוקח שואל שאלה בלתי צפויה: "תגיד לי, מה אתה יודע על מעברת'ממבו? אתה מבין על מה אני שואל. לא על מעברת'חצרים — על מעברת'ממבו."

סוציאליים, אומר נציג הסוכנות במעברה.

★ ★ ★

לידה.

כדי למצוא את צריף 214, יש להתחיל מהצריף עליו מתנוסס הרגל הלאומי. על הצריף קבוע לוח: בית הכנסת שערי'צדק. מצריף זה יש לנסות ימינה עם הדרך. זה ללא ספק במקום בו עומדת קבוצת הגברים הגדולה תחת פנס הרחוב. אבל הלוקח עובר לידם בחוסר'הדאות, ממשיך להסתובב בין הצריפים החשוכים.

"מה אתה מסתובב כאן?" מתגרה בו גבר שירי בעל פנים חדות. "מה אתה מחפש כאן בלילה?" האיום הברור פצלצל בקולו של השואל כאשר מרגיש הלוקח לפתע שהוא עומד במרכז ההתקהלות. הוא ממלמל משהו בדבר הצריף מספר 214, אבל השאלה נשאת ללא תשובה. "אולי אתה מחפש כאן לו...?" שואל האיש ל' קול צחוקם של הנאספים.

"בסדר", מנצל הלוקח את ההזדמנות. "אני מחפש את הפולניה הגינגי'ת. אתה מכיר אותה?"

"אתה רואה", הופך הגבר השירי לדייד ואיש שיחה חברותי. "היית צריף לומר מיד ולא להסתובב כאן בלילה. היית יכול עוד לתפוס משהו בטעות. עמוד כאן יחד עם כולם והכל יהיה בסדר."

תנו לי לעבור בלי תור, מבקש אחד המחכים. "תעמיד בתור כמו בובה. זה הולך היום צייק'צאקי. כל אחד עשר דקות וגמרנו." "צ'ארלי! צ'ארלי!" קורא מישהו מכיוון הכביש. צ'ארלי, הגבר שפתח ראשון בשיחה

כמו לערבייה. אבל אני לא מדברת, והיא מפריעה לגבר."

★ ★ ★

לידה.

הגברים מחכים בסבלנות בתור. לאשה. צ'ארלי מסביר פנים כבעל בית אמיתי. אחד הצריפים, סביבו התקהלו האנשים, ממלא תפקיד של מועדון. ומקול הרדיו הצרחני ממלא את החלל בשירים ערביים. כאן מכינים קפה אותו זכאי לקבל חנים כל אחד מהמחכים בתור. פה מסדרים את התור לשני הצריפים הסמוכים בהם עובדות, ללא הפסקה, שתי נערות.

צ'ארלי נותן ללוקח קפה. צ'ארלי בכבודו ובעצמו. כבוד זה נופל בחלקו של הלוקח בודאי משום שהוא כאן בפעם הראשונה. "היית כבר פעם אצלה?" שואל אדם ב' חולצה צבעונית. הוא יותר מבוגר מכל האחרים וקוראים לו כאן ליברמן — למרות שבודאי אין זה שמו האמיתי. פשוט משום שהוא התוודח היחידי במקום. "אני אצלה פעם ראשונה. כל הזמן הייתי הולך לאחרת. אבל החברה לא אצלה ולא רוצים להתחילף אותה באף אחת אחרת. זה בגלל הנקיין שלה. מבין?"

"אתה, ליברמן, שילמת 10 לירות?" עיניו של צ'ארלי שלחו מבט חשדני מרושע. "אני אשלם לה כבר."

"כשהיית אצלה שילמת 10 לירות?" "זה לא הוא", אומר מישהו מהשורה. "הוא עוד לא היה."

צ'ארלי נייענע ראשו בחשדנות והסתלק הצידה. משהו לא מתאים אצלו בקופה. "שמעת מה קרה עם גיזוף?" שואל אחד מהחברה. "אומרים שקיבל סכין. כשביל מה דפקו אותו, אתה לא יודע?" "הוא רצה להיות עצמאי", עונה השני. "עכשיו הוא יצא מהקו לאיזה חצי שנה." "מספרים שצ'ארלי סידר אותו, לא שמעת על זה?"

"לא שמעתי ולא רוצה לשמוע. לא אכפת לי."

"מי הבא בתור?" "הבא בתור פתח בריצה לעבר הצריף החשוך. מדי פעם חוצים את המעברה ור' קורי אור קלושים של פנסי המכוניות."

★ ★ ★

ימים וזיזות.

מישהו המציא את הכינוי — ישראל השניה. שטויות. זו לא ישראל השניה. זו מעברת'ממבו.

